

Posolstvo Svätého Otca Františka

na 56. svetový deň modlitieb za duchovné povolania

Odvaha riskovať pre Boha

Drahí bratia a sestry,

zanedlho po veľmi živej a plodnej skúsenosti zo synody venovanej mladým minulý rok v októbri sme slávili v Paname 34. svetový deň mládeže v januári tohto roku. Tieto dve veľké stretnutia umožnili Cirkvi počúvať hlas Ducha Svätého a tiež sa dozvedieť o živote mladých, ich otázkach, únave, ktorá ich ťaží, a nádejach, ktoré v nich prebývajú.

Nadviažuc na to, čo som zažil s mladými v Paname, by som sa chcel na tento svetový deň modlitieb za duchovné povolania zamyslieť nad tým, ako z nás Pánovo povolanie robí *nositeľov prísľubu* a zároveň od nás vyžaduje *odvahu riskovať* s ním a pre neho. Chcel by som sa krátko pristaviť pri týchto dvoch aspektoch – prísľub a riziko – zamýšľajúc sa spoločne s vami nad evanjeliovou scénou povolania prvých apoštolov pri Galilejskom jazere (*Mk 1, 16 – 20*).

Dva páry bratov – Šimon a Ondrej spolu s Jakubom a Jánom – vykonávajú svoju dennú prácu ako rybári. Pri tomto náročnom remesle sa naučili poznať zákonitosti prírody, no napriek tomu museli občas čeliť vetru a vlnám, ktoré zmietali ich loďkou. V niektoré dni bola ich tvrdá práca odmenená hojným úlovkom, no inokedy nestačila ani celonočná námaha na naplnenie sietí, a tak sa vracali unavení a znechutení.

Sú to práve takéto bežné životné situácie, v ktorých sa každý z usiluje realizovať svoje najhlbšie túžby a zapája sa do aktivít, o ktorých dúfa, že by mohli byť užitočné. Vychádza na „more“ mnohých možností, hľadajúc správny smer, ktorý by mohol uspokojiť jeho smäd po šťastí. Niekedy je rybolov úspešný, inokedy sa treba vyzbrojiť odvahou, aby sme dokázali riadiť loďku klátiacu sa na vlnách, alebo sa treba vyrovnat' s frustráciou, keď siete ostanú prázdne.

Podobne ako pri každom povolaní, aj tu prichádza ku stretnutiu. Ježiš ide okolo, vidí týchto rybárov a podíde bližšie... To isté sa udialo aj pri stretnutí s človekom, s ktorým sme sa rozhodli viesť spoločný život v manželstve, alebo vtedy, keď sme po prvý raz pocítili, že nás priťahuje zasvätený život: boli sme prekvapení zo stretnutia a v tej chvíli sme pocítili prísľub radosti, schopnej nasýtiť náš život. V ten deň pri Galilejskom jazere ide Ježiš v ústrety rybárom a naruší ich „ochromenie z každodennej rutiny“ (Homília na 22. svetový deň zasväteného života, 2. februára 2018). A hneď im dáva prísľub: „*Urobím z vás rybárov ľudí*“ (*Mk 1, 17*).

Pánovo povolanie nie je Božím zásahom do našej slobody; nie je to „klietka“ alebo bremeno, ktoré je nám uložené. Je to skôr láskyplná iniciatíva, ktorou nám Boh ide v ústrety a pozýva nás, aby sme sa zapojili do veľkého projektu, na ktorom chce, aby sme sa podieľali. Otvára pred nami horizont širšieho mora a hojného rybolovu.

Božou túžbou totiž je, aby náš život neostal v zajatí banálnosti, aby nebol len vlečený zotrvačnosťou každodenných zvykov a nevyhýbali sme sa rozhodnutiam, ktoré mu môžu dať zmysel. Pán nechce, aby sme zo dňa na deň žili s tým, že neexistuje nič, za čo by sa oplatilo s nasadením bojovať; nechce, aby postupne zhasol ten vnútorný nepokoj, ktorý nás poháňa hľadať nové smery pre našu plavbu. Ak nám niekedy umožní zažiť „zázračný rybolov“, je to preto, aby sme mohli odhaliť, že každý z nás je povolaný – rozličným spôsobom – na niečo veľké a že náš život nesmie ostať zamotaný v sieťach toho, čo umŕtvuje srdce a nedáva žiadny zmysel. Povolanie je pozvaním, aby sme neostali stáť na brehu so sieťami v rukách, ale aby sme nasledovali Ježiša na ceste, ktorú zamýšľal pre nás, pre naše šťastie a pre dobro ľudí okolo nás.

Prirodzene, prijatie tohto prísľubu si vyžaduje odvahu riskovať a prijať rozhodnutie. Keď prví učeníci cítili, že Pán ich povoláva k účasti na niečom oveľa väčšom, „*hned' zanechali siete a išli za ním*“ (Mk 1, 18). To značí, že pre nasledovanie Pánovho povolania je potrebné dať seba samého úplne k dispozícii a podstúpiť riziko, že treba čeliť neslýchanej výzve; treba zanechať všetko, čo by nás držalo pripútaných k našej malej loďke a bránilo nám urobiť definitívne rozhodnutie. Požaduje sa od nás odvaha, ktorá nás rozhodne vedie k objaveniu plánu, ktorý má Boh pre náš život. V zásade platí, že keď stojíme pred šírým morom povolania, už sa nemôžeme uspokojiť s tým, že zostaneme na bezpečnej loďke opravovať naše siete, ale musíme dôverovať Pánovmu prísľubu.

Myslím predovšetkým na povolanie ku kresťanskému životu, ktoré všetci prijímame v krste a ktoré nám pripomína, že náš život nie je ovocím náhody, ale darom: smieme byť Pánovými milovanými deťmi, zhromaždenými vo veľkej rodine Cirkvi. Práve tam, v cirkevnom spoločenstve, sa totiž rodí a rozvíja kresťanský život, predovšetkým vďaka liturgii, ktorá nás uvádza do počúvania Božieho slova a milostí sviatostí. V ňom sme už od detstva zasväcovaní do umenia modlitby a bratského spolužitia. Práve preto, že Cirkev nás zrodila do nového života a vedie ku Kristovi, je našou matkou; preto ju musíme milovať aj vtedy, keď vidíme na jej tvári vrásky slabostí a hriechov, a musíme prispievať k tomu, aby bola čoraz krajšou a žiarivejšou a mohla sa stať svedkyňou Božej lásky k svetu.

Kresťanský život sa potom prejavuje v tých rozhodnutiach, ktoré nielenže udávajú konkrétny smer našej plavby, ale aj prispievajú k rastu Božieho kráľovstva v spoločnosti. Mám na mysli rozhodnutie uzavrieť manželstvo a založiť si rodinu v Kristovi, ako aj iné povolania

spojené s pracovným a profesijným svetom, s úsilím na poli charity a solidarity, sociálnej a politickej zodpovednosti, atď. Ide o povolania, ktoré nás robia nositeľmi prísľubu dobra, lásky a spravodlivosti, nielen pre nás samých, ale aj pre spoločenské a kultúrne prostredie v ktorom žijeme a ktoré potrebuje odvážnych kresťanov a autentických svedkov Božieho kráľovstva.

Pri stretnutí s Pánom sa niekto môže cítiť priťahovaný povolaním k zasvätenému životu alebo posvätnému kňazstvu. Je to odhalenie, ktoré nadchýna, no zároveň ľaká; človek sa totiž cíti povolaný „rybárom ľudí“ na loďke Cirkvi a nato je potrebné úplné sebadarovanie a záväzok vernej služby evanjeliu a bratom. Také rozhodnutie zahŕňa riziko zanechať všetko, aby sme nasledovali Pána a úplne sa mu zasvätili, aby sme sa stali spolupracovníkmi na jeho diele. Mnohé vnútorné prekážky nám môžu brániť urobiť toto rozhodnutie. Najmä v istých silne sekularizovaných spoločnostiach, v ktorých – zdá sa – už niet miesta pre Boha a pre evanjelium, sa človek možno zľakne a prepadne „únave nádeje“ (Homília na omši s kňazmi, rehoľníkmi a laickými združeniami, Panama, 26. január 2019).

A predsa niet väčšej radosti ako riskovať život pre Pána! Osobitne vám, mladým, chcem povedať: nebud'te hluchí voči Pánovmu povolaniu! Ak vás volá na túto cestu, nevytiahnite veslá naspäť do loďky, ale dôverujte mu. Nedajte sa nakaziť strachom, ktorý nás paralyzuje pred veľkými výškami, ku ktorým nás Pán pozýva. Pamätajte stále, že tým, čo zanechali svoje siete a loďku, aby ho nasledovali, Pán sľubuje radosť z nového života, ktorá naplňa srdce a oduševňuje na ceste.

Drahí bratia a sestry, nie je vždy ľahké rozlíšiť vlastné povolanie a nasmerovať svoj život správnym spôsobom. Preto je zo strany celej Cirkvi – kňazov, rehoľníkov, pastoračných animátorov, vychovávateľov – neustále potrebné úsilie ponúknuť, najmä mladým ľuďom, príležitosti na počúvanie a rozlišovanie. Potrebujeme pastoračiu mládeže a povolaní, ktorá pomôže mladým odhaliť Boží plán predovšetkým prostredníctvom modlitby, meditácie Božieho slova, eucharistickej adorácie a duchovného sprevádzania.

Ako sme si to niekoľkokrát počas Svetových dní mládeže v Paname pripomenuli, musíme hľadiť na Máriu. Aj v minulosti tejto dievčiny bolo povolanie zároveň prísľubom i rizikom. Jej poslanie nebolo jednoduché, a predsa nedovolila, aby v nej prevládol strach. Jej „áno“ bolo áno „toho, kto sa chce vložiť do veci a riskovať, kto chce vsadiť všetko, a nemá inú bezpečnú istotu okrem tej, že je nositeľom prísľubu. A ja sa vás pýtam, každého jedného z vás: Cítite sa ako nositelia prísľubu? Aký prísľub nesiem v srdci, aby som oň usiloval? Mária si bola bezpochyby vedomá, že ide o ťažké poslanie, no ťažkosti neboli dôvodom, aby povedala ‚nie‘. Určite očakávala komplikácie, no neboli to také komplikácie, s akými sa stretáme, keď nás paralyzuje

zbabelosť, pretože nie všetkému rozumieme a nemáme všetko vopred zabezpečené.“ (*Vigilia s mladými*, 26. januára 2019 v Paname).

V tento deň sa spojme v modlitbe a prosíme Pána, aby nám dal spoznať svoj plán lásky pre náš život a dal nám odvahu riskovať na ceste, ktorú pre nás zamýšľal od večnosti.

Vo Vatikáne 31. januára 2019, na spomienku sv. Jána Bosca

František

Z talianskeho originálu *Messaggio del Santo Padre Francesco per la 56ª Giornata Mondiale di Preghiera per le Vocazioni* preložila Mária Spišiaková